

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **Ing. Bc. M. P.**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Bc. Lukášem Bělským, advokátem,
sídlem Domažlická 1256/1, 130 00 Praha 3,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2019, č. j. KUUK/75650/2019/DS,
JID: 92103/2019/KUUK/Bou,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2019, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

KUUK/75650/2019/DS, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice (dále jen „magistrát“) ze dne 3. 4. 2019, č. j. MgMT-SČ 099551/PŘ/3450/2018/Ko. Tímto rozhodnutím magistrát shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 22. 8. 2018 v 9:49 hodin na silnici č. I/13 ve směru jízdy na Bílinu na úrovni výjezdu od obce Kladruby při řízení motorového vozidla tovární značky Audi Q7, registrační značky „X“, překročil nejvyšší dovolenou rychlost 90 km/h o méně než 30 km/h, když mu byla naměřena rychlost jízdy 108 km/h (104 km/h po odečtení tolerance rychloměru ± 3 %). Za toto jednání byla žalobci podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 700 Kč a dále mu byla podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno do jeho datové schránky, kterou má zřízenou jako podnikající fyzická osoba, čímž žalovaný pochybil, neboť nedoručoval napadené rozhodnutí žalobci jako fyzické osobě.
3. Podle žalobce se žalovaný chybně vypořádal s jeho odvolací argumentací a nezhojil vady rozhodnutí magistrátu. Žalobce měl za to, že se žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nevypořádal s odvolací námitkou úpravy procesních postupů ve vztahu k obecným principům ústavnosti, právního státu a smyslu materiálního aspektu daného skutku označeného za přestupek, ani s důkazními návrhy na provedení rekonstrukce jednání žalobce, výsledk zasahujících policistů a skutečnost ztmavených skel na vozidle žalobce. Dále se jednalo o odvolací námitky vztahující se k systému odměňování policistů za prokázané přestupky, k přítomnosti potravin a sladkostí, jež měly vliv na funkčnost rychloměru ve vozidle policistů, ke kalibraci rychloměru po výměně pneumatik, k chybnému užití rychloměru zasahujícími policisty a k podjatosti oprávněných úředních osob. Žalobce odmítl, že by se z jeho strany jednalo o obstrukční či zdržovací taktiku, a popřel tvrzení žalovaného o šablonovitosti odvolání. Zdůraznil, že všechny uplatněné odvolací námitky se vztahují k projednávané věci, přičemž jako právní laik má právo čerpat informace z obdobných řízení a vyjít z typových vzorů podání z internetu. Žalobce uvedl, že pokud některé ze svých podání opomněl podepsat, měl být vyzván k odstranění této vady, přičemž není v souladu s právním řádem, aby žalovaný či magistrát některá podání učiněná jménem žalobce považovali za jeho vlastní.
4. Žalobce sdělil, že byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, když v řízení před magistrátem rozhodovala oprávněná úřední osoba, proti níž žalobce vznesl námitku podjatosti. I přes podanou námitku podjatosti tato oprávněná úřední osoba konala ústní jednání, které není neodkladným úkonem, tudíž toto jednání proběhlo v rozporu se zákonem. Žalobce doplnil, že byl zkrácen na svých právech, neboť důvodně očekával, že ve věci nebude jednáno, a v důsledku toho se neúčastnil provádění důkazů, nemohl důkazy

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

navrhovat ani se vyjádřit k nezákonně vedenému řízení. Následně pochybil i žalovaný, když se zákonným způsobem nevypořádal s námitkou podjatosti oprávněné úřední osoby uplatněnou v doplnění odvolání. Žalobce odmítl, že by se z jeho strany jednalo o zneužití práva.

5. Podle žalobce se magistrát zákonným způsobem nevypořádal ani se zaviněním, což žalovaný nezhodil. Prosté sdělení, že jednal zaviněně, označil žalobce za zcela nedostatečné, stejně jako pouhé konstatování, že se skutek stal z nedbalosti. Žalobce byl přesvědčen, že nebyla prokázána jakákoli míra zavinění domnělého přestupku.
6. Žalobce konstatoval, že se žalovaný nikterak nevypořádal s jeho odvolacími námitkami týkajícími se nenaplnění materiální stránky přestupku. Podotkl, že správní orgány jsou vždy povinny zkoumat naplnění formální i materiální stránky přestupku, k čemuž poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008 a 7 As 18/2004. Odmítl úvahu žalovaného, že materiální stránka předmětného přestupku je naplněna vždy, když jsou naplněny formální znaky přestupku. Žalobce podotkl, že správní orgány nezkoumaly, kolik účastníků silničního provozu bylo jeho tvrzeným jednáním skutečně ohroženo či omezeno, jaké byly povětrnostní podmínky, stav vozovky a viditelnost. Poukázal také na nutnost zkoumat typ automobilu s tím, že jinak bude vypadat brzdná dráha Audi vybaveného řadou systémů k ochraně chodců a Škody Favorit. Žalobce dovodil, že materiální stránka přestupku nebyla naplněna, resp. prokázána.
7. Dále žalobce namítal, že mu magistrát nedal možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí před vydáním prvostupňového rozhodnutí, čímž byl porušen § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce podotkl, že z obecně formulovaného poučení na předvolání k ústnímu jednání nemohl seznat, kdy nastane okamžik, kdy bude mít magistrát nashromážděny všechny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce se z výše uvedených důvodů k ústnímu jednání nedostavil, přičemž očekával, že jej magistrát zpraví o tom, že bylo ve věci jednáno, a že mu bude umožněno vyjádřit se k podkladům ve správním spisu před vydáním prvostupňového rozhodnutí. K právu účastníka seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8 Afs 21/2009 a dodal, že žalovaný toto pochybení nezhodil.
8. Podle žalobce není v rozhodnutí magistrátu popsáno, jakým způsobem rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla, a napadeného rozhodnutí nevyplývá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivována. Žalobce zdůraznil, že použitý rychloměr funguje na principu mikrovln, a popsal principy jeho fungování. Konstatoval, že v daném případě mikrovlny rychloměru zachytily překážky v prostoru, čímž došlo k tzv. dvojitému změření, a tudíž naměřená rychlost nepatří vozidlu žalobce. Podotkl, že ke zkreslení naměřené rychlosti dochází vždy, když je rychloměr vůči měřenému vozidlu pod špatným úhlem. Upozornil, že policejní vozidlo stálo k vozidlu žalobce pod chybným úhlem. Žalobce poznamenal, že dosah použitého rychloměru RAMER 10 C je kolem 60 metrů, přičemž tento parametr nebyl při měření dodržen. Žalobce sdělil, že v posuzované věci nedošlo k tvrzenému překročení rychlosti v místě, které uvedl magistrát, přičemž rychlost byla naměřena zcela chybně. Doplnil, že při převodu dat z rychloměru do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze. Žalobce pokračoval, že z pořízené fotodokumentace nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Pořízené fotografie mají s ohledem na jejich špatnou čitelnost podle žalobce jen velmi omezenou důkazní hodnotu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření připustil pochybení při doručování napadeného rozhodnutí žalobci, nicméně podotkl, že k materiálnímu seznámení žalobce s obsahem napadeného rozhodnutí došlo, což je hlavním smyslem i účelem institutu doručování. Pochybení při doručování nemá podle žalovaného vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí; k tomu poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 148/2008 a 1 As 90/2010. Žalovaný konstatoval, že námitkou ohledně materiální stránky přestupku se zabýval na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí a tuto pasáž citoval. K namítanému nevypořádání odvolacích námitek týkajících se navrhovaného provedení rekonstrukce předmětného skutku, výsledku zasahujících policistů, k namítanému ztmavení skel na vozidle žalobce, přítomnosti potravin s vlivem na funkčnost rychloměru, kalibrací rychloměru po výměně pneumatik a systému odměňování příslušníků Policie České republiky se žalovaný vyjádřil na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde především dovedl nadbytečnost námitek a důkazních návrhů žalobce, poukázal též na žalobcovu pasivitu v řízení před magistrátem a uzavřel, že o stavu věci nebyly žádné pochybnosti. Podle žalovaného nemohly návrhy a námitky žalobce na spolehlivě zjištěném stavu věci nic změnit, k čemuž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 232/2018 a 2 Azs 179/2017.
10. Dále žalovaný sdělil, že námitkami podjatosti se rozsáhle zabýval na stranách 3 a 7 až 10 napadeného rozhodnutí, kde přisvědčil postupu magistrátu při vyřizování námitek podjatosti. Konstatoval, že námitka podjatosti vůči oprávněné úřední osobě žalovaného v odvolacím řízení byla vznesena v době, kdy tato osoba ještě nebyla ustanovena a žádná z oprávněných úředních osob žalovaného nemohla vědět, že žalovaný bude přestupek žalobce projednávat, a tudíž nemohl existovat žádný poměr k projednávané věci, žalobci a jeho zástupci. Podle žalovaného byly námitky podjatosti v řízení před magistrátem tomuto orgánu doručeny prostřednictvím držitele poštovní licence dne 5. 3. 2019, tedy den po proběhlém ústním jednání, které se konalo 4. 3. 2019. Magistrát o nepodjatosti oprávněné úřední osoby rozhodl usnesením ještě před vydáním svého rozhodnutí. Žalobce tedy podle žalovaného na svých právech zkrácen nebyl, když se proti usnesení o nepodjatosti oprávněné úřední osoby ani neodvolal. Žalovaný připomněl, že se žalobce bez omluvy nedostavil k nařízenému ústnímu jednání, k němuž byl řádně předvolán, a tudíž ani nevyužil svého práva seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž byl v předvolání k ústnímu jednání poučen, že magistrát má již dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí po uskutečnění ústního jednání. K namítané formě zavinění přestupku žalovaný sdělil, že nedbalostní forma je uvedena ve výroku rozhodnutí magistrátu a žalovaný se formou zavinění zabýval na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí.
11. K námitce upozorňující na rozdílnou kvalitu brzd jednotlivých druhů vozidel žalovaný poznamenal, že takové rozlišování ze zákona nevyplývá. Doplnil, že žalobci byla uložena pokuta 1 700 Kč, tj. nad spodní hranicí sazby, z čehož je zřejmé, že magistrát k závažnosti a okolnostem spáchaného přestupku přihlédl. Žalovaný deklaroval, že námitky týkající se vad měření vypořádal na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí, a dodal, že pokud by došlo k vadám měření rychlosti, interní mechanismy použitého rychloměru by danou situaci rozpoznaly a výsledek měření rychlosti by se na displeji rychloměru vůbec

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nezobrazil; k tomu poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 309/2015 a 1 As 306/2017. Dále zdůraznil, že místo spáchaného přestupku je uvedeno v záznamu o přestupku, přičemž registrační značka vozidla žalobce na výstupu z rychloměru je jasně rozpoznatelná a snímek zachycující vozidlo netrpí žádnými vadami měření. Žalovaný s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 10 As 232/2018, konstatoval, že oznámení o přestupku, záznam o přestupku s fotografií změřeného vozidla a s údaji o provedeném měření spolu s ověřovacím listem rychloměru jsou postačujícími podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami a důkazními návrhy. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a namítanou nepřezkoumatelnost neshledal. Žalovaný totiž reagoval na všechny odvolací námitky, byť některé z nich vypořádal souhrnně na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že se jedná o „jednotné“ šablonovité odvolání používané účastníky řízení o přestupcích zejména z obstrukčních důvodů, a to bez sebemenší reflexe reálného stavu obsahu spisové dokumentace. To podle žalovaného dokazuje množství námitek, jež jsou k projednávanému případu nekonkrétní, neboť jsou použity z jiných přestupkových řízení, mnohé jsou až absurdní (např. o potravinách ve vozidle ovlivňujících výsledek měření) nebo s daným případem nesouvisejí (např. absurdní tvrzení o měření vozidla na odjezdu, které spis vůbec neobsahuje). Žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017-38, a uzavřel, že se vypořádal jen s námitkami, které vyhodnotil jako zásadní.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. S tímto hodnocením žalovaného se soud plně ztotožňuje a dodává, že odvolací správní orgán je povinen věcně vypořádat jen takové odvolací námitky, které popisují nezákonnost nebo nesprávnost napadeného rozhodnutí nebo předcházejícího řízení (srov. § 82 odst. 2 správního řádu), tedy výhradně námitky mající vztah k danému případu. Tuto povinnost žalovaný splnil. Tvrdí-li žalobce, že jako právní laik má právo čerpat informace z obdobných řízení a vyjít z typových vzorů podání z internetu, soud podotýká, že v takovém postupu skutečně žalobci nic nebránilo, avšak to nic nemění na výše uvedeném závěru, že za relevantní lze považovat jen ty odvolací námitky, které mají vztah k projednávané věci. Soud zároveň přisvědčuje názoru žalovaného, že takto formulované doplnění odvolání vykazuje určité znaky obstrukčního jednání, neboť lze jen stěží uvěřit tomu, že by uplatňování s danou věcí nijak nesouvisejících námitek a odkazů na judikaturu mělo jakýkoli jiný význam než právě snahu oddálit právní moc rozhodnutí o přestupku a dosáhnout jeho prekluze.
17. Žalobce dále spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolacími námitkami týkajícími se nenaplnění materiální stránky přestupku. Soud zjistil, že touto námitkou se žalovaný zabýval na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí, kde zdůraznil zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu s tím, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bývá častou příčinou vážných dopravních nehod s těžkými následky, přičemž zároveň upozornil na stranu 4 rozhodnutí magistrátu, kde byla tato otázka rovněž řešena. Toto odůvodnění považuje soud za dostačující.
18. Pokud jde o namítané nevypořádání navržených důkazů, soud upozorňuje na skutečnost, že žalovaný na straně 4 napadeného rozhodnutí konstatoval, že nemá sebemenší pochybnosti o spáchání přestupku žalobcem, neboť tento přestupek byl přesvědčivě a nespochybnitelně zdokumentován a spis obsahuje všechny důkazy a další podklady potřebné pro závěr o spáchání přestupku. Tím žalovaný podle názoru soudu implicitně vypořádal i všechny žalobcovy důkazní návrhy, neboť z citovaného konstatování jednoznačně plyne jejich nadbytečnost.
19. Soud dále připomíná, že podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, případně ze dne 30. 8. 2017, č. j. 2 Azs 179/2017-38). Těmto povinnostem žalovaný plně dostál a v tomto smyslu je napadené rozhodnutí přezkoumatelné.
20. K namítanému chybnému způsobu doručení napadeného rozhodnutí žalobci do datové schránky, kterou měl zřízen jako podnikající fyzická osoba, soud konstatuje, že žalovaný skutečně při doručování napadeného rozhodnutí žalobci pochybil, když nedoručoval přímo žalobci jako fyzické osobě náležitými způsoby uvedenými v § 19 správního řádu. Tato vada řízení nicméně nemá za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť – jak vyplývá i ze samotné žaloby a skutečnosti, že byla podána – žalobce se s obsahem napadeného rozhodnutí fakticky seznámil prostřednictvím své datové schránky, kterou si zřídil jako podnikající fyzická osoba, a tudíž byl naplněn smysl a účel doručování podle správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008-73).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

21. Poté se soud zabýval námitkou, že pokud některé ze svých podání opomněl podepsat, měl být vyzván k odstranění této vady. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce v průběhu řízení učinil tři podání, která neopatřil svým podpisem, a to jednak odpor proti příkazu doručený magistrátu dne 22. 1. 2019, jednak námitku podjatosti doručenou magistrátu dne 5. 3. 2019 a jednak odůvodnění odvolání proti rozhodnutí doručené magistrátu dne 4. 6. 2019. Ve všech těchto případech postupoval magistrát v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu a žalobce vyzval k odstranění nedostatků, což také žalobce vždy učinil. Soud proto neshledal, že by správní orgány v tomto ohledu jakkoli pochybily. Měl-li snad žalobce na mysli elektronické podání nazvané „*Odůvodnění odvolání proti rozhodnutí*“ odeslané z e-mailové adresy „X“ dne 27. 5. 2019, soud připomíná, že žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že porovnal doručené texty odůvodnění odvolání a shledal jejich naprostou shodu. Není tedy pravdou, že by správní orgány považovaly nějaké podání učiněné jménem žalobce za jeho vlastní. Soud dodává, že opakované nepodepisování podání ze strany žalobce vnímá jako obstrukční snahu cílenou na prodloužení správního řízení.
22. Žalobce dále namítal, že mu magistrát nedal možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí a žalovaný tuto vadu nezhodil. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu platí, že „*[n]estanovali-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*“ Z obsahu správního spisu vyplynulo, že magistrát v předvolání k jednání ze dne 7. 2. 2019 žalobce poučil o tom, že při jednání bude mít možnost vyjádřit své stanovisko k věci a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Magistrát současně výslovně uvedl: „*Dle § 80 odst. 4 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich lze konat ústní jednání bez Vaší přítomnosti, jestliže vyslovíte souhlas s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostavíte bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu. V takovém případě, pokud bude mít správní orgán spáchání přestupku na základě stávajících důkazů a dalších podkladů pro rozhodnutí za spolehlivě prokázané, bude po provedení ústního jednání a projednání přestupku ve Vaší nepřítomnosti vydáno rozhodnutí. Obviněný z přestupku má právo vyjádřit k věci své stanovisko, navrhnout důkazy a činit své návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí (§ 36 správního řádu).*“ Takto formulované poučení podle názoru soudu poskytlo žalobci dostatek informací k tomu, aby mohl očekávat, že po provedeném ústním jednání magistrát ve věci rozhodne, neboť již bude mít dostatek podkladů. Po předmětném předvolání ze dne 7. 2. 2019 magistrát podklady pro rozhodnutí nijak nedoplňoval, tudíž měl žalobce faktickou možnost seznámit se s úplným správním spisem jak před ústním jednáním, tak při něm (eventuálně po něm). Požadavky vyplývající z žalobcem zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS, byly podle názoru zdejšího soudu splněny. Skutečnost, že žalobce svého práva zúčastnit se předmětného ústního jednání nevyužil, ani nenahlédl do správního spisu, jde výhradně k jeho tíži. Soud tedy uzavírá, že žalobce nebyl v řízení před magistrátem zkrácen na svých procesních právech vyplývajících z § 36 správního řádu. Soud doplňuje, že žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, a tudíž se mohl ke všem podkladům, které byly řádně popsány také v rozhodnutí magistrátu, vyjádřit případně i v odvolacím řízení. Předmětná námitka proto není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. K námitce, že v řízení před magistrátem vedla ústní jednání a rozhodovala oprávněná úřední osoba, proti níž žalobce vznesl námitku podjatosti, soud konstatuje, že ústní jednání před magistrátem se konalo dne 4. 3. 2019 a žalobce se jej bez omluvy nezúčastnil. Až den po konání ústního jednání, tedy 5. 3. 2019, byla magistrátu prostřednictvím držitele poštovní licence doručena námitka podjatosti oprávněné úřední osoby. V době konání předmětného ústního jednání tedy magistrát o této námitce podjatosti nevěděl, ani vědět nemohl. Soud zdůrazňuje, že žalobci bylo předvolání k tomuto jednání doručeno dne 21. 2. 2019 a žalobce se z tohoto jednání neomluvil (předem ani následně), ačkoli byl řádně poučen o tom, že v takovém případě může magistrát konat jednání v jeho nepřítomnosti. Žalobcova neomluvená neúčast u předmětného jednání tak podle názoru soudu jde výhradně k jeho tíži. Žalobcem uplatněnou námitku podjatosti, včetně jejího načasování, vyhodnotil soud jako ryze účelovou (obstrukční), neboť nebyla podepsána (ačkoli byl žalobce již předtím upozorněn na povinnost svá podání podepisovat), obsahovala nepravdivou informaci o údajném příbuzenském vztahu oprávněné úřední osoby k blíže neurčenému řidiči vozidla a k zasahujícím policistům, o kterém se žalobce údajně právě dozvěděl, a podání obsahující tuto nepodepsanou námitku podjatosti žalobce magistrátu odeslal prostřednictvím držitele poštovní licence až v pátek 1. 3. 2019, kdy mohl předpokládat, že se do dispozice magistrátu nedostane před konáním ústního jednání v pondělí 4. 3. 2019 od 10:00 hodin.
24. Až po výzvě magistrátu ze dne 6. 3. 2019 žalobce námitku podjatosti podepsal a doplnil, že zasahující policisté, jejich jména vyplývají ze spisu, jsou dobří známí nadřízeného pracovníka oprávněné úřední osoby a řidič P. je bratrem oprávněné úřední osoby. O předmětné námitce podjatosti následně rozhodl tajemník magistrátu usnesením ze dne 1. 4. 2019, č. j. MgMT-SČ 099551/PŘ/3450/2018/F, tak, že vedoucí oddělení přestupků Ing. J. P. a pracovník oddělení přestupků Ing. M. K. nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodování dané věci. Žalobce proti tomuto usnesení nepodal odvolání, a proto dne 30. 4. 2019 nabylo právní moci. Soud nepřehlédl, že magistrát vydal rozhodnutí ve věci žalobcova přestupku již dne 3. 4. 2019, tj. před právní mocí usnesení o nevykloučení zmíněných osob z projednávání a rozhodování dané věci, nicméně stalo se tak až po rozhodnutí o předmětné účelové námitce podjatosti, které žalobce nenapadl odvoláním, a proto soud v postupu magistrátu neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Soud uzavírá, že v řízení před magistrátem nevedla ústní jednání ani nevydala rozhodnutí oprávněná úřední osoba, která by byla z projednávání a rozhodování dané věci vyloučena, ústní jednání tedy neproběhlo v rozporu se zákonem, a předmětná žalobní námitka tak není důvodná.
25. Pokud jde o námitku podjatosti oprávněné úřední osoby rozhodující v řízení o odvolání, uplatněnou v doplnění odvolání, soud podotýká, že žalobce podal blanketní odvolání, které bylo magistrátu doručeno dne 10. 5. 2019, magistrát jej přípisem ze dne 10. 5. 2019 vyzval k doplnění odvolání ve lhůtě pěti dnů od doručení výzvy (žalobci doručena dne 23. 5. 2019), a žalobce své odvolání doplnil elektronickým podáním ze dne 27. 5. 2019 (bez elektronického podpisu), potvrzeným písemným podáním doručeným magistrátu dne 4. 6. 2019 (bez podpisu) a doplněným o podpis dne 1. 10. 2019. V tomto podání žalobce uplatnil odvolací důvody včetně námitky podjatosti oprávněné úřední osoby odvolacího orgánu a jejího vedoucího, přičemž výslovně uvedl: „*Sděluji Vám, že jsem se právě dozvěděl informace o vztahu oprávněné úřední osoby odvolacího správního orgánu ke svědkům a k důkazům v tomto řízení, ze kterých vyplývá, že je podjatá nejen oprávněná úřední osoba, ale také ředitel krajského úřadu.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Soud zdůrazňuje, že žalobce takto formulovanou námitku podjatosti uplatnil v okamžiku, kdy magistrát věc ještě nepředal žalovanému, a proto žalobce nemohl vědět, kdo bude oprávněnou úřední osobou žalovaného, jak ostatně vyplývá i ze skutečnosti, že oprávněnou úřední osobu neoznačil jménem a příjmením. Formulace předmětné námitky pak podle názoru soudu nasvědčuje tomu, že byla uplatněna účelově ve snaze oddálit právní moc rozhodnutí o přestupku a dosáhnout jeho prekluze. Soud se proto ztotožnil se závěrem žalovaného o obstrukčním charakteru této námitky a její vypořádání ze strany žalovaného vyhodnotil jako zcela správné.
27. Za situace, kdy citovaná námitka podjatosti nemohla směřovat proti konkrétní oprávněné úřední osobě žalovaného, soud konstatuje, že žalobci nic nebránilo takovouto námitku uplatnit již v podaném odvolání. To však žalobce neučinil a přednesl ji až v doplnění odvolání podaném více než dva týdny po podání odvolání, resp. více než měsíc poté, kdy se z poučení obsaženého v rozhodnutí magistrátu dozvěděl, že o odvolání bude rozhodovat žalovaný. Žalobce nijak nevysvětlil, proč se údajně podjatosti dozvěděl až v den doplnění odvolání. Z výše uvedené formulace námitky podjatosti je přitom zřejmé, že se jedná o ryze obecné a nijak nepodložené tvrzení, které žalobce mohl uplatnit již přímo v odvolání, což však neučinil. Soud proto ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce neuplatnil námitku podjatosti bez zbytečného odkladu, ačkoli o tvrzeném důvodu vyloučení věděl, tudíž se k této námitce v souladu s § 14 odst. 3 větou druhou správního řádu nepřihlíží. Žalovaný tedy nepochybil, když se otázkou tvrzené podjatosti oprávněné úřední osoby zabýval až v žalobou napadeném rozhodnutí, neboť s ohledem na opožděnost námitky podjatosti nebyly dány důvody pro její projednání služebně nadřízeným orgánem. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2020, č. j. 10 As 94/2020-36.
28. K námitce týkající se formy zavinění přestupku soud připomíná, že nedbalostní forma zavinění přestupku byla v souladu s § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky konstatována ve výroku rozhodnutí magistrátu. Odůvodnění formy zavinění, byť v dosti strohém rozsahu, obsahuje napadené rozhodnutí na straně 5, kde žalovaný uvedl: *„Odvolací orgán považuje za důležité upozornit na skutečnost, že pro naplnění materiální stránky přestupku musí být splněny dvě podmínky, a to, že musí jít o skutek, mající znaky uvedené v zákoně, v tomto případě tedy v zákoně č. 361/2000 Sb., a dále že se musí jednat o zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti. Důležitá je skutečnost, že u přestupků podle zákona č. 361/2000 Sb. přitom stačí zavinění nedbalostní.“* S tímto závěrem se soud plně ztotožňuje a dodává, že podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že *„[k] odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.“* V případě přestupku, jehož se dopustil žalobce, zákon o silničním provozu nevyžaduje úmyslné zavinění, tudíž postačí zavinění z nedbalosti. Z § 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky plyne, že *„[p]řestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí, nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.“* Soud nemá pochybnosti o tom, že v případě žalobce šlo přinejmenším o nevědomou nedbalost, neboť žalobce jakožto držitel příslušného řídičského oprávnění měl a mohl vědět, že svým jednáním (překročením nejvyšší dovolené

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rychlosti) může porušit nebo ohrozit zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu. Soud proto konstatuje, že forma zavinění byla v daném případě prokázána dostatečně.

29. Dále se soud zabýval námitkou nenaplnění materiální stránky přestupku. K dané problematice se nejednou vyjádřil Nejvyšší správní soud, který uvedl, že pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být tedy naplněna i jeho materiální stránka. Za přestupek je považováno takové zaviněné jednání fyzických osob, které naplňuje formální znaky stanovené v zákoně, přičemž jde o takové zaviněné jednání, které porušuje či ohrožuje zájem společnosti byť i v nepatrné míře. Lze tedy vycházet z předpokladu, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Tento předpoklad by však nenastal za situace, kdy se k jednání, které naplnilo formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti. V takovém případě by nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku, a jednání by tak nemohlo být za přestupek označeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 7 As 137/2011-52).
30. S ohledem na právé uvedené jsou správní orgány povinny zkoumat, zda lze určité jednání označit za přestupek a zda došlo k naplnění nejen formálního, nýbrž i materiálního znaku přestupku. Za přestupek je považováno zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti, přičemž právé v porušení nebo ohrožení zájmu společnosti lze spatřovat materiální stránku přestupku. Žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu vytykaného přestupku ve všech jeho znacích, přičemž nebyly přítomny významné okolnosti, které by vyloučily, aby byl žalobcovým jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.
31. Konkrétně se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Soud k tomu uvádí, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost, přičemž k naplnění skutkové podstaty přestupku postačuje potenciální hrozba pro bezpečnost silničního provozu, aniž by k následku skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012-23). Zdejší soud k tomu doplňuje, že magistrát neztotožnil formální znaky přestupku se znaky materiálními bez výhrad či přihlédnutí k dalším okolnostem případu. Magistrát na straně 4 svého rozhodnutí dovodil, že žalobce překročením nejvyšší dovolené rychlosti mimo obec o 14 km/h ohrozil bezpečnost provozu, čímž se dopustil jednání škodlivého pro společnost, a tedy naplnil materiální stránku přestupku. Soud se s daným hodnocením naplnění materiální stránky přestupku plně ztotožňuje.
32. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti je rutinním přestupkem na úseku plynulosti a bezpečnosti silničního provozu, přičemž na společenské škodlivosti předmětného přestupku nic nemění ani žalobcem namítané skutečnosti, kolik účastníků silničního provozu bylo jednáním žalobce ohroženo, jaké byly povětrnostní podmínky, stav vozovky a viditelnost, případně o jaké šlo vozidlo, jak kvalitní mělo brzdy, apod. Zkoumání namítaných okolností přestupku by bylo toliko zbytečným a bezúčelným zatěžováním správních orgánů při postihování rutinních přestupků v provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

komunikacích. Soud tak žalobcovu námitku shledal nedůvodnou a konstatuje, že materiální stránka přestupku byla naplněna i prokázána.

33. Soud nepřisvědčil názoru žalobce, že z pořízené fotodokumentace nelze dovodit, kdy a kde k přestupkovému jednání došlo. V záznamu o přestupku ze dne 23. 8. 2018, založeném ve správním spisu, jsou totiž zaznamenány přesné souřadnice měřicího zařízení v době měření (GPS délka: 013°49'34.548" E, GPS šířka 50°36'38.106" N), které s dostatečnou přesností definují místo, kde k přestupkovému jednání došlo. Týž záznam o přestupku obsahuje i jednoznačný údaj o datu a času spáchání přestupku – 22. 8. 2018 v 9:49:09, který je ostatně uveden též na fotografii z měření zachycující vozidlo Audi Q7 registrační značky „X“. Registrační značka i tovární značka vozidla jsou podle názoru soudu čitelné a bez potíží umožňují identifikaci předmětného vozidla. Důkazní hodnota fotografií založených ve správním spisu tudíž není nijak snížena a vzhledem k tomu, že předmětné vozidlo bylo následně zastaveno policejní hlídkou a bylo zjištěno, že je řídil žalobce, nevznikly soudu žádné pochybnosti o tom, že k přestupkovému jednání skutečně došlo a že se jej dopustil žalobce.
34. Ke zpochybnění naměřené rychlosti s ohledem zejména na možné dvojité změření rychlosti, špatný úhel rychloměru k měřenému vozidlu, vzdálenost měřeného vozidla, soud především ve shodě se žalovaným poukazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, vycházející z vyjádření Autorizovaného metrologického střediska pro silniční rychloměry AMS K 22 a z návodu k obsluze radarového rychloměru RAMER 10C, který byl použit i v případě žalobce. Z citovaného rozsudku plyne, že tento rychloměr měří rychlost automaticky tak, že pokud vytvoří záznam, znamená to, že měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný. Pokud by došlo k chybě měření, rychloměr by záznam vůbec nevytvořil. Zdejší soud konstatuje, že v projednávané věci je z fotografie, která tvoří součást záznamu o přestupku ze dne 23. 8. 2018, zcela zjevné, že měřicí zařízení vyhodnotilo měření rychlosti jako bezchybné a řádně zaznamenalo všechny relevantní údaje. Soud k tomu doplňuje, že žalobcem namítané skutečnosti o vadách měření nikterak neobstojí proti výše uvedenému závěru, že pokud předmětný rychloměr vyhotoví záznam o změření rychlosti, jedná se správně naměřenou rychlost vozidla. Soud tedy ani této žalobní námitce nepřisvědčil.
35. Žalobcovu argumentaci, že v rozhodnutí magistrátu není popsáno, jakým způsobem rychloměr zpracovává data a počítá rychlost měřeného vozidla, a napadeného rozhodnutí nevyplývá, kdo je vlastníkem rychloměru, kdo zabezpečuje jeho servis, kdo zpracovává data jím pořízená, kdo je archivuje a kde jsou archivována, považuje soud ve vztahu k projednávané věci za zcela irelevantní, neboť nebylo povinností magistrátu ve svém rozhodnutí vysvětlovat, jak rychloměr funguje, a otázka vlastníka rychloměru, jeho servisního technika, zpracovatele dat a jejich archivování nemá absolutně nic společného s posouzením, zda se žalobce dopustil přestupku, či nikoli.
36. Námitku upozorňující na to, že při převodu dat z rychloměru do analogové podoby nebyla vyhotovena doložka autorizované konverze, vnímá soud jako naprosto absurdní. Autorizovaná konverze dokumentů, která je upravena v § 22 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, se totiž týká převodu dokumentu v listinné podobě do dokumentu obsaženého v datové zprávě a naopak, tedy se rozhodně nevztahuje na převod dat z rychloměru (nejedná se o dokument v listinné podobě ani o dokument obsažený v datové zprávě).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

37. Soud tedy neshledal namítaná porušení právních předpisů, ani jakékoli relevantní zkrácení žalobcových práv a napadené rozhodnutí považuje za dostatečně odůvodněné v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu (tudíž přezkoumatelné) i zákonné. Soud má za to, že skutkový stav byl v projednávané věci zjištěn naprosto dostatečně a bez pochybností (plně v souladu s § 3 správního řádu) a správní spis obsahuje dostatek podkladů pro tento závěr i pro závěr, že se žalobce předmětného přestupku dopustil. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. dubna 2021

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.